

Arnhem, 17 december 2023

Lieve Nieuwe Kamervoorzitter,

Op de Toneelacademie had ik een docent die als belangrijkste onderwijsmethode had dat hij zijn aanwijzingen zo hard mogelijk schreeuwde.

Misschien hoopte hij zo dat zijn wijsheid zou beklijven en inderdaad, veel van zijn lessen suizen een kwart eeuw later nog na in mijn oren.

De meeste zijn niet voor herhaling vatbaar, omdat zijn stemverheffing meestal met obsceniteiten gepaard ging; het was de tijd waarin de toekomstige acteur eerst moest worden afgebroken en daarna weer opgebouwd, of met de scherven bleef zitten.

Er studeerden in die jaren veel scherven af.

Ook beweerde hij dat het publiek je vijand is en dat je altijd naar het eind van de zin toe moest praten.

In de vier jaar die ik op de toneelacademie doorbracht heb ik nooit echt begrepen wat hij daarmee bedoelde – want, waar moet je anders naartoe praten als het niet naar het eind van de zin is?

En nu, mijn diploma allang vergeeld, snap ik het eigenlijk nog steeds niet.

Toch hoor ik zijn stem vaak nog, galmend, autoritair, op de meest onbewaakte ogenblikken.

Tijdens het voorlezen van mijn kinderen bijvoorbeeld, wanneer ik midden in Jip en Janneke zit en zijn besnorde gezicht ineens voor mijn geestesoog verschijnt die, als een Shakespeareaanse kwelgeest, begint te foeteren dat ik naar-het-eind-van-de-zin-toe-moet-PRATEN.

Het zweet breekt me uit op zulke momenten, het voorleesmoment wordt een auditie en mijn driejarige dochter de vijand.

Maar, lieve Nieuwe Kamervoorzitter, wie zich vijanden inbeeldt vecht uiteindelijk tegen de hele wereld.

Gelukkig geeft mijn ingebeelde vijand me graag dikke knuffels.

Dat wens ik jou ook: vele dikke knuffels van je ingebeelde vijanden, zodat je zal merken dat veel problemen waartegen je vecht uiteindelijk vooral in je eigen hoofd bestaan.

Misschien lukt het dan ook om je ruzies, net als Jip en Janneke, aan het eind van de zin altijd bij te leggen.